

Aria's oefenen in De Hunenborg

Genieten van natuur en stilte in eeuwenoud toevluchtsoord

Vanuit de lucht vormt de gracht een prachtig baken voor in ieder geval ballonvaarders. De ovaalvormige ronding springt direct in het oog, pal naast het kaarsrechte kanaal Almelo-Nordhorn. Maar wie gewoon over de grond op zoek gaat naar De Hunenborg, loopt grote kans er voorbij te rijden. In de tijd dat deze burcht werd gebouwd, was dat natuurlijk erg handig om eventuele indringers op een dwaalspoor te brengen, maar vandaag de dag is dat vanzelfsprekend niet meer nodig. Sterker nog, De Hunenborg is voor iedereen toegankelijk. Toch heeft de verborgen ligging ook zo z'n voordeel. Want wanneer je er ook komt, het is er altijd heerlijk rustig...

VOLTHE

29/7 '00

Natuurlijk goed

Een serie over natuurgebieden in Noord-Oost Twente.

De stilte is hoorbaar. De dagelijkse geluiden dringen niet door tot De Hunenborg. Alleen de vogels geven met hun gezang blijk van hun aanwezigheid. En niet te vergeten de muggen, met hun hinderlijk gezoem. Toon Beijerink (65) heeft er als enige géén last van. 'Ze doen me niets, ze kennen me', lacht hij. Maar dan, serieus: 'Die volkomen stilte hier, dat is zo mooi. Daar kan ik echt van genieten. Het is alsof je in een lege kerk loopt. Daar hoor je alleen je eigen voetstappen en zelfs die hoor ik hier niet eens. De Hunenborg is een ideale plaats voor mensen om tot zichzelf te komen.'

Toon Beijerink woont met zijn broers Bennie en Jos al zijn hele leven lang op de plaats van de voormalige brugwachterswoning aan de Kanaalweg langs het kanaal Almelo-Nordhorn. Op een steenworp afstand van De Hunenborg. Hij kent het natuurgebied als zijn broekzak. Niet dat hij er dagelijks komt, maar toch zeker één keer per week. Alleen, of met de hond. 'Even de stilte inademen, na tien minuten is de accu weer vol.' Kom Toon Beijerink niet aan De Hunenborg. Zijn vader was er na diens pensionering als kantonier bij de provincie jarenlang onbezoldigd opzichter. Als kind speelde Toon er vaak. 'We hebben er heel wat afgegraven, ook al wilde mijn vader dat absoluut niet hebben. Als hij dat zag, zwaaide er wat. De Hunen-

borg was hem heilig.' Dat geldt nu evenzeer voor Toon Beijerink. Niet alleen vanwege de grote cultuur-historische waarde, maar vooral vanwege de natuur. 'De Hunenborg is uniek, met bijzondere planten en dieren. Hier zit van alles. Reeën, hazen, konijnen maar ook de koekkoek, spechten, lijsters en niet te vergeten de nachtegaal. Als je die op een mooie mei-avond hoort zingen, gewoon fantastisch.'

De grote trots van Beijerink is de teruggekeerde boomkikker. Niet te verwarren met de groene kikker, daar zit de hele gracht mee vol. De boomkikker daarentegen is een zeldzame soort, met een bijzondere voorkeur voor een plekje om te zonnen. 'Op de bladeren van braamstruiken', knikt de kenner. 'Bij de vijver thuis heb ik een paar jaar geleden braamstruiken geplant, sindsdien zijn daar ook boomkikkers.'

De Hunenborg kent vandaag de dag een oppervlakte van ongeveer vijf hectare. Vroeger was hij veel groter en was er sprake van een hoge borg (de huidige Hunenborg) én een lage borg. Het kanaal Almelo-Nordhorn kwam er aan het einde van de negentiende eeuw echter dwars doorheen te liggen. De lage borg

FOTO RIET VOS

Toon Beijerink geniet nog altijd van de volkomen stilte in De Hunenborg.

is in de jaren zestig helemaal afgegraven. Bij die werkzaamheden kwam er een aantal urnen boven de grond van voormalige borgbewoners.

Beijerink was er zes jaar geleden ook bij toen de gracht om De Hunenborg werd uitgebaggerd en er voor archeologisch onderzoek een diepe sleuf door de gracht werd uitgegraven. Het resultaat was spectaculair: er werd een oude weg gevonden. 'De daarvoor gebruikte plaggen waren nog duidelijk te zien. Het was net turf.'

Maar Beijerink heeft ook zo zijn eigen verhalen over De Hunenborg. Zoals over de operazanger die er, inmiddels zo'n tien jaar geleden, moederziel alleen aria's stond te oefenen. 'Ik wist niet wat ik hoorde en zag. Die man zong alsof zijn leven ervan afhing. Dat kon hij daar ook mooi doen. Hij was niemand tot last en er was niemand die hem

stoorde, dat heb ik ook niet gedaan. In dezelfde week kwam hij nog een keer om te zingen, daarna niet meer.'

Over de oorsprong van De Hunenborg tasten deskundigen nog altijd in het duister. Aan de hand van opgravingen in 1916 en onderzoek in 1994 gaan zij ervan uit dat De Hunenborg in de tiende en elfde eeuw een verdedigingswerk van de bisschop van Utrecht is geweest. Maar al eeuwen eerder moet de borg een toevluchtsoord en schuilplaats geweest zijn voor groepen mensen. Waar de naam Hunenborg vandaan komt? Wie het weet, mag het zeggen.

Het zal Beijerink een zorg zijn, belangrijker voor hem is de staat van onderhoud op dit moment. Hij wijst naar een info-paneel waarop het Overijssels Landschap aangeeft dat bezoekers via een pad 'het resultaat van beheer' kunnen bekijken. 'Hoezo

beheer? Dat is er al zes jaar niet meer geweest...'

De Hunenborg

De Hunenborg ligt op het snijpunt van de vroegere marken Agelo, Volthe en Tilligte, in de gemeente Weerselo. Dat punt werd ooit gemarkeerd met een grote veldkei. Maar die is in de loop der jaren in de grond weggezakt en niet meer te zien. De Hunenborg werd in het verleden aangelegd op een hoogte, in een verder moerassig gebied, op een kruispunt van wegen en waterlopen. Vroeger stroomden daar naast de Dinkel, de Volther- en Tilligter Beek. Het terrein is eigendom van de Oudheidkamer Twente. Die heeft het natuur- en cultuur-historisch monument in 1968 in erfpacht overgedragen aan het Overijssels Landschap. Dwars door de Hunenborg loopt een wandelpad.